

"OPĚT" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

21. ledna 2021 od 18.00 biblická hodina on-line na obvyklých místech.

21. ledna 2021 od 19.00 Evangelium podle Foglara on-line večer s Prof. Pavlem Hoškem, učitelem na Univerzitě Karlově.

Neostýchejte se připojit, můžete jen poslouchat; adresa: embs.cz/zoom

Nábožko se objeví na našem YouTube kanále **v sobotu**.

24. ledna 2021 od 9.00 budeme bohoslužby vysílat z Husova domu.

Tříkrálová sbírka v Nosislavi 2021

Přispět můžete stále ještě do kasičky až do 24. 1. 2021 Masarykova 435 (skoro naproti Husova domu). Podpoříte tak Charitu Rajhrad - hospic.

PAVEL HOŠEK EVANGELIUM PODLE FOGLARA

Originální a čtivě napsaná kniha známého teologa a religionisty představuje „fenomén Foglar“ z náboženského hlediska. Rozebírá nejen vlivy indiánského totemismu a římskokatolické spirituality, ale i tajné vonské rituály, extatické stavy vyvolané nádherou přírody, posvátná místa a časy, klubovní rituály, úlohu dobra, pravdy a krásy ve foglarovských vyprávěních. Autorovi, který se důkladně seznámil s literárním a organizačním dílem autora Rychlých šípů a dalších nesmrtelných děl, jde především o působení a odezvu tohoto díla u čtenářů. Foglarovo dílo je podle Hoška neodmyslitelným způsobem svázáno s jeho mnohovrstevnatým působením na děti a mládež, jedná se tudíž o symbolické univerzum, o návod k celistvému způsobu života. Nejde pouze o nějakou volnočasovou aktivitu. Fenomén Foglar vyplnil imaginaci i konkrétní činnost několika mladých generací, což nemá v české kultuře obdoby. Pavel Hošek nabízí pro tento fenomén pojem „foglaring“ a snaží se vyjádřit jeho charakteristické rysy.

PAVEL HOŠEK (narozen 1973) přednáší religionistiku na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Zabývá se vztahem teologie a kultury a religionistickým výkladem krásné literatury. Ve volném čase podniká s manželkou Vierkou a dětmi Matějem, Hankou, Zuzankou a Johankou dobrodružné výpravy do přírody. Je členem Sdružení přátel Jaroslava Foglara. Napsal knihy o díle C. S. Lewise: C. S. Lewis (2004), Kouzlo vyprávění (2013), Cesta do Středu skutečnosti (2014), o vztazích mezi křesťanstvím a jinými náboženstvími: Na cestě k dialogu (2005), Židovská teologie křesťanství (2011), Islám jako výzva pro křesťany (2016), o proměnách náboženství v dnešní době: A bohové se vracejí (2012), o šlechtickém rodu Milnerů z Milhausenu: Cesta ke kořenům (2010) a vydal knihu svých rozhlasových rozhovorů nad Biblií s Petrem Vaďurou: V dobrých rukou (2013).

„Pojd' se mnou tam, kde nebe je vysoké a modré
a kde oblaka bílá rychleji než jinde plují.

Slyšíš tu píseň větrů v korunách borovic?
Slyšíš tu píseň dalek závratných?

Tiše a velebně šumí hlavy stromů.
Záře slunce červenavá stéká po jejich
rozpukaných kmenech a vůně pryskyřice tě
omámí. A večer oheň táborový tam do tmy
zasvítí a vyvolá v tobě pocity, které otřesou
tvou duší.“

Jaroslav Foglar, Kronika Ztracené stopy.

ZTRATIT A NALÉZAT

IVA KVĚTONOVÁ

Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

(Lukáš 2, 41- 52)

Pohyb, chození, putování to je charakteristické pro člověka víry. Víra totiž znamená být připravený k aktivitě, zvednout se a něco udělat, vykročit. Být schopný změn, nezůstat jen v tom, v čem je mi dobře a pohodlně, ale ještě se snažit dát energii jinde, někam, kde je to potřeba.

Neusazenost, nezabydlenost patřila taky nějak bytostně už k izraelskému lidu. Jejich znakem byla spíš hůl a stan než židle a dům. Neusazenost, pohyb patří nebo by měl patřit taky k církvi, lidu Kristovu.

Putování je obrazem pro víru. Značí, že víra nikdy není něco už dokončeného, neměnného. Je to spíš proces, nějak se děje, tvoří, než že by už byla hotová. Utváří se každý den, od rána do večera. Nikdy nevíme, co s ní udělá trápení, ztráta. Zda vytrvá, ustojí tlaky zvenčí nebo vnitřní nejistotu. Nikdy nevíme, čemu ve své víře budeme čelit, co nebo kdo otřese jejími základy.

Josefovi a Marii se při jejich putování ztratil Ježíš. To je noční můra každého rodiče. Kdo jste něco takového zažili, tak víte o strachu, který se nedá ani popsat.

O sevření a totálním ochromení, jakoby se už nešlo nadechnout, udělat krok.

Kolikrát se na naší pouti víry ztratil Ježíš nám? Kdy chtěl s námi být, a my jsme nechtěli? Kdy jsme s ním přestali počítat a chtěli se zařídit podle svého? Kdy jsme ho hledali na špatných místech, šli po falešných stopách? Nebo ho ani nehledali.

Ztratit Ježíše, Pána Boha, víru jde snadno. Víra není na věky. Pána Boha nedržíme pevně v hrsti. Stačí třeba jen chvilka nepozornosti, stačí se ohlédnout za něčím zajímavým, nechat se ukecat chytrě vypadajícími myšlenkami, oblnout názory, které působí hodně přesvědčivě, nechat se uplatit a držet jazyk za zuby. Může se nám to stát. Může se to lehce stát i církvi, stalo se to konec konců v dějinách už mnohokrát.

K víře patří i nějaká připravenost Ježíše pořád znovu hledat, vztah k němu promyšlet, pečovat o něho, živit ho. Ptát se, co mám dělat a jak to mám dělat. Ptát se, co by na to řekl on, Ježíš.

Josef a Marie se pokoušejí Ježíše hledat. Tři dny hledání. To je cesta od smrti k životu. Tři dny Jonáše v břichu velryby, tři dny Ježíše v hrobě. Tři dny pocitu konce, zoufalství, ztracení naděje. Možná někdy musíme v životě něco pozbyť, abychom našli. Prožít ztrátu, abychom získali naději. Nemyslím si, že všechno špatné je pro něco dobré, jak se říká. Ale leckdy nám složitá životní situace může otevřít poznání něčeho, co bychom jinak nepoznali. Něco ztratit může taky znamenat získat prostor, volno pro něco, na co předtím místo nebylo.

Lukáš na konci svého podání evangelia mluví ještě jednou o ztracení Ježíše. O strachu a zoufalství, které prožívali jeho kamarádi, učedníci, protože na Golgotě přišli o přítele, učitele, zachránce, někoho kdo je bral vážně, byl jim blízko.

Vypadalo to na konec všeho, naděje v nedohlednu. A právě v tu chvíli, kdy uvěřili, že Ježíše ztratili, ho potkávají. Jde s nimi kus cesty až do Emauz. Mění jejich situaci. Mizí strach a místo něho se jejich srdce plní radostí a hoří nadějí.

Rodiče hledají ztracené dítě, jenže hledají na špatných místech. Nejspíš ještě úplně nepochopili, kdo Ježíš je. Že víc než lidské a jejich je tohle dítě Boží. Že mu v životě půjde spíš o Boží rády než o ty člověčí. Že si půjde svojí cestou, které nebudou rozumět, a bude rozhodně jiná, než jakou si pro něho vysnili.

Možná jsme taky někdy jako Ježíšovi rodiče. Myslíme si, že máme tušení, kdo Ježíš je, ale nakonec mnohdy zjišťujeme, že je dost těžké Ježíše pochopit, přijmout ho, nepromítat si do něho nějaká vlastní přání a očekávání, jaký by měl být, koho a kdy by měl zachránit a koho už ne.

Ježíšem nikdy nemůžeme posouvat jak figurkami na šachovnici a mít ho tam, kde chceme my. Ježíš je a bude vždycky tam, kde jde o věc jeho Otce. Mezi zoufalými, sevřenými strachem, mezi těmi, kteří ztrácejí naději a neví kudy dál.

Bude tam, kde bude potřeba někoho vrátit do života, dát novou šanci, na někoho se usmát, s jiným plakat. Bude tam, kde bude potřeba odpustit. Bude s těmi, kteří hledají, nesou břímě, bojují za spravedlnost, za právo na štěstí pro všechny. Bude i s námi, když o to budeme stát, když ho k sobě pustíme.

Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce? Tahle slova si Marie zapamatuje. To rodiče dělávají. Zapisují si do deníčku první slůvka svých dětí, legrační věty, překvapivě chytré výroky. Marie si slova svého syna zapiše do poznámkového bloku, který nosí přímo v srdci, aby na ně nikdy nezapomněla, aby je měla pořád při sobě, aby určovala její život. Ježíš je tam, kde jde o věc jeho Otce. Tohle si dneska do srdce můžeme zapsat i my.

A tak vám pravím:

**Proste, a bude vám dáno;
hledejte a naleznete; tlučte, a
bude vám otevřeno.**

(L 11, 9)

FS ČCE v Nosislavi,
Masarykova 156.
<http://noslav.evangelnet.cz>;
číslo bankovního účtu
2900034096/2010; IČ 48452831